

Malang, 12 september 1947

Beste Jo,

Pas een brief van je opgehaald en nu verbeeldde ik mij dat ik plotseling geïnspireerd werd. Zo iets moet je altijd dadelijk gaan benutten daar de praktijk bewezen heeft datte als je daar mee wacht je wel weer kan dodoekken op je tempatje.

Gelijk met jouw brief kreeg ik er nog 4 en de een had een nog langere tijd geen post gehad dan de ander, de een bracht het al in verband met de lange lijst van gesneuvelden en de ander weer aan de poststaking. De "ander" zal dan hoogstwaarschijnlijk wel gelijk hebben, want tot nu toe schreef saja geregeld iedere week en naar de vrouw en naar huis.

Nee Jo, jullie behoeven zich helemaal niet ongerust te maken, in direct gevaar verkeren wij nog niet. Toevallig zijn de 2 gebr chauffeurs en dat is niet zo gevaarlijk. Of niet zo gevaarlijk, gevaar is er overal, maar meestal schrijf ik daar niet over, niet dat het zo erg is, maar als ik de volle werkelijkheid naar huis zou schrijven zijn ze toch doodongerust.

Tegenover jou kan ik me nog wel uitspreken, ik bedoel de volle waarheid zeggen, want ik neem aan dat jij het zwijgen zult bewaren. Het is toch nergens goed voor die ongerustheid, ik kan beter zeggen dat alles rustig is hebben ze thuis die zorgen er niet bij. Het is trouwens al veel beter en rustiger geworden in Malang als in 't begin, in 't begin ben ik een paar keer beschoten, maar de laatste tijd gebeurt dat niet meer. Als je beschoten wordt in een auto is dat niet zo erg, weinig trefkans met zo'n snelheid. Maar de mijnen en vliegtuigbommen die de smeerlappen in de grond stoppen, dat is erger, als je daar op rijdt, ben je toch wel verhoudens (?).

Je zult je wel afvragen hoe dat mogelijk is dat ze in bezet gebied nog mijnen leggen. Had ik mij ook een heel andere voorstelling van gemaakt, eigenlijk is het logisch dat zo iets gebeurd. Neem nu zo'n weg van Soerabaja naar Malang 88 km lang en er staan misschien 10 posten. Is natuurlijke onmogelijk om de 100 m een post neer te zetten en op zo'n afstand als ze nu staan kan er wel een bataljon door en is het maar een klein kunstje om hier en daar een mijn of een vliegtuigbom in de grond te stoppen. Een wonder dat er nog niet veel meer gesneuveld zijn als tot nu toe het geval was.

Dat zuiveren is anders nog veel erger als de hele actie, als je op actie gaat weet je tenminste wat je tegenstanders zijn., maar zo gauw de actie afgelopen is, trekt de grootste groep terug en blijven de enkelingen achter, de zogenaamde "gurellastrijders". Die "strijders" gaan weer als "tani" (boer) aan 't werk, zo gauw zijn ze niet voorbij of ze grijpen hun geweer en gaan lustig aan het knallen. Je begrijpt wel dat zulks niet zo prettig is, en je niets geen veilig gevoel geeft.

In 't begin wilden ze die lui ook nog sparen, maar daar hebben ze nu een eind aan gemaakt. Als er nu nog geschoten wordt uit een kampong, wordt de hele boel platgegooid, dat is ook het enige afdoende middel.

Ook is er nu een "verordening" afgekomen dat al degenen die nog wapens hebben op staande voet doodgeschoten mogen worden, wat dan ook in de meeste gevallen gebeurd.

Zo iets is niets voor mij, ik mag dat niet graag iemand zo maar doodschieten, maar toch moet het zo wel anders is het over 10 jaar nog niet rustig.

Je krijgt soms wel eens een wat raar gevoel over je, ik rijd of ben gedetacheerd bij de Reg. Pol. Maar moet ook rijden voor de Mil. Veiligh. Dienst en de Inl. Dienst. Die hebben overal spionnen en krijgen zo nu en dan een "tip" dat er op de een of andere plaats iets zit. Dan er maar gauw heen met mijn wagen meestal nog een man of zes. De wagen laat ik dan maar op de hoofdweg staan, want in de meeste gevallen kun je toch niet in de kampong zelf komen met al die smalle paadjes. Hier in Malang in geen geval, dat ligt midden tussen de bergen en liggen de randkampongs al half tegen de bergen op en zitten er in die weggetjes allemaal van die trapjes en van die smalle weggetjes over rivieren en ravijnen. Zo moest ik vorige week ook mee naar een kampong, er was weer "iets".

Meestal ga ik zelf ook mee, alleen bij de auto blijven is ook niets. We waren druk aan 't huiszoekingen doen en 't ging me best naar de zin, 1 handgranaat hadden we al. In de kampong heb je overal één of meerdere poortjes (?), een schuin dak op 4 palen en dan aan beide kanten een bank er onder.

Er zat ook reeds een Javaan, had een paar korven met wat koopwaar er in, allemaal van die Indische rommel. Ik zat daar maar wat op mijn alleentjes in gedachten verzonken, die Javaan was daar wat aan 't kletsen tegen mij op zijn Maleis, maar ik sloeg er helemaal geen acht op. Op den duur kwamen de anderen daar één voor één terug bij mij. Het waren meest Ambonezen, één van die lui kijkt zo es wat naar die barang van die Javaan die naast me zit en ontdekt daar bovenop zo maar een handgranaat.

Toen had je de poppen aan 't dansen, die Ambonezen zijn toch al van die fanatiekelingen en die Javaan kreeg er behoorlijk van langs. Op den duur zei hij dan maar dat hij had willen wachten tot wij allemaal bij elkaar stonden om dan de handgranaat tussen ons te gooien. Was dat gebeurd, dan waren wij allemaal op "non-actief" gesteld. Die kerel hebben ze dan ook dadelijk de kogel gegeven.

Maar ik wou maar zeggen, dat het hier eigenlijk altijd gevaarlijk is en je overal moet uitkijken, je kunt geen staat op die lui maken, altijd en eeuwig is het tabé toean, toean voor en na. Dat ze nu zo stapelgeke met de blanken zijn kun je ook niet zeggen, het is zo met hun, als zij maar rustig hun gang kunnen gaan, dan zal het hun een zorg zijn wie de baas is. De merdeka's hebben het dan ook helemaal niet tactisch aangelegd door hun kampongs enz. maar te laten bestelen. Maar om dit alles nauwkeurig te beschrijven valt niet mee, als we bij leven en welzijn weer thuis zijn kun je beter het een en ander daarover vertellen.

Gisteren hebben de heren zich wel lelijk in de vingers gesneden. Je zult wel gelezen hebben dat verschillende consuls Indië zouden bezoeken om rapport uit te brengen aan de V.R. Zo kwamen ze eergisteren ook in Malang even zien hoe de werkelijke toestand is, dan konden ze hun hart voorgoed ophalen want Malang heeft wel het meest geleden onder de merdeka's. Op de terugweg werden de heren consuls beschoten door de extremisten, 10 km van Malang, zie hier ons Indonesië.

Saja heeft zijn "nogt" eerst weer van het briefschrijven, schrijf je ook nog eens terug?

Hart. Gegr. van je liefn. Br. Piet